

Page 70
Сторого пов.

уредник

Владимир Станишић

независни издавач

Станица Траубовић

рукопис:

Драган Димитријевић, доктор

штарман

Велешка

Ладомир Сидјана Тобић, 1937., рођен, живи и ради у Лесковцу. Објавио: „Препознавање“, „Витвее“, „Улицу нишку“, „Разговор са Ретерницама“, књиге песама; Више драмских текстова му извођено на професионалним и аматерским сценама; Кандидат мајстора аматерског филма Југославије, награђиван на многим конкурсима за сценарио и режију у аматерској филму и сценској драматичности; аутор пројекта културне акције: „Сусрети друштва“, Лесковачког „Театралног у Авлији“, један од оснивача Хороније младих југословенских сликара „Кобашница“; награђиван на многим литерарним конкурсима; објављивао у афирмисаним часописима и листовима широм земље.

Дорази смена

Још неки коњи и коњијашки
кроз наше радости знајте пеку.
Изненада, последњи райони трајни:
пуца је негде, у човеку.

Нек коњијашки и коњи крену,
намери наше су јасне.
Ми никад пашари нисмо за цену
у ситне касне.

Време врм радости из дрвних
успомена.
Живери!

Ти је се ошрошћајно пиће,
дорази смена.

1986.

наводи ме на
њена пера желим
да је додирнам

кад љубим да уједом кад
уједом да уједом да саопрем ал
тако да тихио оштане било и летше
од пређашњег

целов је да јој уздаси
буду леки и чуђени
мени

трдиш усне кидам из грла речећу реч мазим
паз пазухама бавам
шражиш грехе покрета павам септори шробуха ба
дам у каноне раздражекошти
шуми ми руке посто востада мрежних пушке
на ботенов неж чулење за
вратиш понирем у бездан трепости мудоке
узаман ми мајка вож
ја совјетшје ветровиша је ноћ шопуш саске
у свакој додиру бедра
заштељано око утешу шражи банану
бацам на шрети ба
цам на шроуранке шоплине ша
мо су извори зачеткавлам
бојата ма сајде
не шрева ширди
супротне

Будалу верну сло
води

ушминте ме
у књиге староставне
као сироменик сребру и нево
тној води која не признаје куде
за веродостојне сведоке

Жао ми је само
што ми животи није омогућило
да љубим ону која не жари злата
у посмеху признајем да сам због
тога највише крив могао сам да се бавим
кријумчарењем злата

кријумчарио сам снове
пошарио сам пошмине
пркосио српском правоверном
сигуран да свако од нас има
свој дан сирити измеђ мене и моје легенде
вршени данас пркоси камени мост сивилин
од моје неистезане мудрости

јавукам бих у њено вражно трагедијско
да што пре дојдем до притица
уживања

каменјер надах
нуће које ме води
на барикаде

за мене кажу да сам
прокоцао наслеђе
оштриности и
порочности низу старих
турских друшта мању јачао
сам на отирици бријате сабоје
као сва мумка деца палисављаши
су бекара да узру девојке да ми зрела
боћка падне поред подераних ота
нака сад објављам пемцере њеној ка
менот дворца најтежег вид да дошле
у њене одаје да видим како са ужива
њем раба здраву и лећу децу неким
другом додеку сапом себи бесуми матери
и важи на брда на кјима прозеци вуко
ви завијају над мјрим немесуњиним сно
вама

фебруар у мизу блеске мање кидише
на једино приснојно пободне мје
стариости поштено сам подноси
годишња рачун и увиђам да ту
се одрети свакодневнице кра
не дме са јамљеним пески
кам није све избуљено маж
да те мој вајковотја
наћи нагино да ми
се приснојно поднесе

мој однос према свету
и према синама глупим моја
пробрана жена и одбрани јаким и
од гусарско ја и песме замирене на дну
атријуму своје огнено царство без аманета
не може мене ко ће наследити новак поштом
ене идем да цвистам у пролећу свира неопознатом
накартира ватром цртам подмукло
крај мене сибрски нож древност јуна
аква у мени само моја руж јам неверуем у тресот
ако у оставиштини мојој
скривен измету редови тителне свити надназебу
бујна вртљива шаре се хоризонти олуја од усана
она ништа више

моја драга Клементина нама
више оних старих добрих биоскопа у којима се
напољно расте нема филмова изведених из
душе оштрадоше дегауи зачувајући у тави
и ларинетног Фортга оштрадоше масе
које сругајно срету на снове док
нај се снови руже драга моја
Клементина

прекраше ова
у моју тасту

не признајем
себи да сам схва
тао знагај сваке
затисане риги

рети су за мене средива који
ма могу допрети до краја мота
сна како не идем у твој праву риги
губе смисао коначности

Ванган ће бити поно
сам што сам му био
неверан заједно ћемо
мраћи догледати праве
дигије твоје и оноснија
растимих

мртве ствари не могу повржене из мај уобразице
нас су мајке рађале као ватрене створење да се
повињујемо потврдама
отамовинских трагова на
ше мајке су ирале влато
шторна срца и стварах
да ће и деца бити рађати наше ми
покрвене и забринуте мајке посматрају је
нас да ии подијемо узорне слике.

шек сад постигајем све
стан божанских
дивота и ватро
сти неке изреда
она је најбољи
цвети

тврђујући градове
и срице

исујећи забавне
мисли тебеу кају скидају тег на
јакој анја падемо сам свети на себе
и будућности

копијаше историју и искуства
мирошнице поједица мисли
нако срце моје будица жели све
највише

уобличи су ми историјску улогу
рајника не поједица балканску рајсоцију ми
поштавајам краљевске цркове

устороме на мене
да буду истините

музику гини трамсконе звук ветра у
мојој мудрој глави

заштећених руке
ишкитице кога
читанима дајте ра
кије и вика

поцепајте царске
фериане

не дирајте у
Ромејград
што су ме ови
авири као лебедарну

Бела кошурва
Бела рука њена
Бели хоризонти
Бели коњи
Бела мафалица
Беле ноћи без ње не дан ништа све
остаје поред мене

крв

слик

брај

зов

и игра само је Тросте погледа ранама
длачистање моје срцу посредје паридрвје сја
ру београдској катини тикавац засучане руке
ве заборавању зрену српшину билићу аголној
војничка дедан кобран кипови
на деце

зависа је дитица
она ће бацити шепер тилама ће тражи
ти из биворних дитица грви ће ударити
ти у море јадно срце војни позори
шта

зависа је синуштина

скинула је измишк
обука бегеру да
вину сипра низ
стешенице

Врху позоришта

само на царској кудрији коњима се
верује од оца само на тој кудрији можеће
се добити коњима који поветују тако је што
у Београду

теорби та остали

у самотослузи ве
не вештачко цвеће кудрије митиш вештака и исц
раи машиниствоу младењавној локара

она класи
толико је добри ће на врати судавно се наслешити
и ретиш исцрпо за вас

од која
ја сам забрављен још пре рођена моја мајка
је жерела сина

тесне тесна девојка нову ха
мину сви играке лети сам идем да рајич
јам

одбијам да дам коначну изјаву намера
моја је да ћу ићи од краја ако
присловити речећу туд само

оно што неће да
живи у тако ску
пену и условима

И призив неми искидан тугори
Боцам на све сироте.

Нећем га пусти:

живић поругах пружје на тешике ране.

Та, као песници они стари,
благривори песном будић ти срце;
нека га срце, нека крвари.

Срцем сруж судири.

Не осврти се, немо рашита.

1985.

Последњи воз за Елму

Пучишникови је ствар хтео ми испитати тежину и ми
не је сунути испитати за крајт пасни мора ненамисла
звер бите дана за метана простан је отсвасти је но гла
дити низ гласку пуцаи у орлова тнезда орлови танзе
ти беседом небесном

Коцка није багена атари и скити наја
врућу говрајтак тадршене прошростим сразмерно дужу
традици тојца тради илтии развратудеи тил
шорико да ми се постојбина не брине
узалуд сам повик

иако нисам сви раван ипак настојим
да оспотаном у кабелу савесити

присејајем на све што
другај годи вагда
ћу у њиховој саражи
встии устепи да се
дроктаи мотга

пучишме крв ђ
нава да сева дол
ином

месо ће служити
у добро моравско вино
супра су жетве

кобагу коња нештокованог
жени љубав

узалудној песми празне ли
ваде пријатељима кафанске другове

држави торез на бдења
крајем је нас за дела диком ручу на дан што
докази измишћу себе и оно што још не беше сви
радош су тишине ван ште је и нелик мисли и тоу
савиња бесмислања коратам вријума додира до
дири су све шоприји и шоприји пожељан се на у
савањке

изваде ме из рама скрушености дају
ми маг и перо ваде ме до оредара тим си
вајник смерни у свирку и на земљи ша
уће некакав смешуран брас најниг не
мучити језик старости сад раздлан
и тере кад су на слободи

Никоме не остављају
тајне

ни један запис.

теги у ноћима су тешке од злости којим
би биле браћене
не долази више у ноћу кућу сузама не
хвалим њен тврди тврди јој бараде о мистички
и о обрацима у којима је манах брнависти
мене зноју ти и ноћне вие сећа
ју ме се коријашки и градеке бараде понека из
дажне жена и баци ми тврдошћу снова крварем
српачно сачах и рајнујем са мајком у тудина
ујутру сам здрав моје котел и моје ладан
ице лију горке сузе
иран ја и брех тешкоћа
од оних што сам постигао себе
ако ме ухватиш на њеним враћенима одвешће
ме судијална ако ме ухватиш на њеним гр
удима завидети ми
укради су девојку која језу
мера самном укради су је шта
јански циркузанти

шта да радиш

Лидија Турешова

Кад ми је Лидија Турешова,
лешка пани, у гости била,
Јадранско море, инаге право:
прави му ветрови, дани прави;
отвори своје прозоре тајне
и љубав нашу море најави:

Радосмир Лидију за одјуби,
Лидија нека Радосмира љуби
дубоког северних ласица...

Њих двоје су одрасли људи,
због те младости неће пројасити.

Зашта, Лидија Турешова,
лејша од саме себе и вина;

Зашта, море и око мора...
и сунгали се дани текли;

Зашта, и ја, и та година...
„и жљубисмо се“, што би рекли.

Уро је, поглед, приглед,
музике, белх паршава,
жедних паша;

Било је сребрних серенада,
лудих бродова на правом мору
и пљубаца што на нас личе.

По једна песма за сваку зору.

Било је, и мајка било би више
да та Мидија Турешова
није сањала нешке више...

И дан што у њеном Прз'ну тече.

По међународном уговору,
морала је да каже мору:
Као, море, милом права,
романса с' Радомиром се завршава.

1981.

Песма Орешковић

Не пишеш писма на моју адресу,
не пишеш какве су вести.
Вести су добре? Можда јесу...
Не пишеш кад' ћу те срести.

Не пишеш како време и повет
и лет' њука шта је.
Не пишеш како ти протази век,
дад' љубав траје.

Скрила си крила птица,
не летиш.
Сврела си песме са трона.
Зар ми се шупом светиш
и ћућњори на сва звона.

Мезгир колика жива у теби
она отишата,
у која прва љубав драге,
кад љубав бива.

Не јављаш гресе,
зацрпо море и изворишта света.
С' ким водиш друге разговоре
кад скидаш звезде са неба.

Шта радиш сама у сванућа,
с' ким посетиш дрине.
Нађе ли срисра бестућа,
кад се у бестућа сјерине.

Не игражи..
иши, играчи, кажи...
Не рекари ни тисра твоја.

Мислио сам,
ишеш ли, не лажи због неспокоја.

И не верујем да ћеш кад сване
осванути због мене.
Та видиш само: некакве ране
задрвих због једне жене.

Разумно је
застајати па толи не застајеки нисам пошао немак
куда изузет сам из другоразредних театара сам ти
шери и тражи и трагаи своје смешне комаде добро је
што ме помало има међу францусима да свом без
редној каквој обавештавају свима и на јужни
тор тамо је све дугогодишње међу гаранција де
смирености ледене су жене оги ледене руке срце
и често и храбро и врхуци остарели

отварају сопствени кабез
напуштају људска бравашта и дуго
бацим безизразита зиме су праве
дуже лета бургунција краје
на којојаква јесени
петипаратке

Станица Т.

Измету је и мене, баш ништа.
Микад ниједне рече српке...
Остат, за нама: пустиши, згаришћа
и цеомене миге.

Једино што би смо понекад сити,
кад би се какав случај дао;
једино што смо можда маштари,
а сам нам у мутну воду пао.

Једино што нисмо знали
шта срца и наше крви личе:
несвесно рекли једно друго
пустах снове, тајне истине.

Не зна се, како време тече,
сустити наши увек исти.
Ситаре се ране новим ранама леже,
а ми пред лицем љубави гистити.

падало на мене
душеке зморни
од отицања само
где мисли фамуре ола
madam Tiso у нама оладно пили
је меко кошмар заустављен у кривој
одегдалу сазвежђе мидведа издаве

Но би знао у перу је ствар

не мариш понижена
не мариш родословне пероксидације
не мариш зреле дуге
не мариш Говесова нариџа
не мариш евретеке свине
не мариш берзанске
непоговетке

Ником не мариш
мори без парастоса

узимаи свекренику титару
и певари којешта пре
бегри дневне вестом
има у вестима
и мојих схватања

Супероіо пов.

независни издавач:

Степаница Пауновић

Раде Јовић

Строго пов.

тесме

рукопис

Драгана Димитријевића, доктора

Лесковац, јануара 1987.

Page Four

Сурово пов.

Секретарь - 1987.

Адреса

Ја сам Радомир Јовић,
град изградње,
улица размишљања;

Куха,
о сналажа замишљена зграда,
крв из свежих воћа:

најсије.

1963.

Гедан ми град дугује музику
за слику зоре,
једно море путовање до бескраја,
све звезде празник сјаја.

Вајра ми дугује понос,
камен тишину,
свирку ми дугује нос,
осмех драгину.

Реч ми дугује себе,
истина буде,
птице да ме пробуде.

Сунце ми дугује мајку,
бајка бајку,

животи пројекте.

Uz. Noydabek

Из љубави

Да није сећања и срца што
угарше,
као што пише лију,
људи не би могли себе да угарше.
Паризи те као најмилију.
Jobuck.

Педесет девета

Беше Мирена као свила мека,
моја дивља ружа;
Беше Мирена лепошница века,
као година педесет девета.

Беше касно лето, јабукe мирисишћу;
Мирена ми скида порубце с' усана;
маро је времена да се песме тишћу.

Нека, иако та њих дана.

Сећам се брда и шраве су знале
како Мирена љуби.
Шта би друго где младе сударе,
срећне што их љубав сругајна не уни.

Мако ми проце педесет девета;
уз твога колена, уз осмех Мирене.
Сад, нека друго ружа,
други говеку цвеша,
Мени процвара дивље усидрене.

Дневник за Мирану

Ево, Мирана,
ово је већ тридесет и седми дан
како те увек на мосту срећнем,
увек срећнем на мосту.

На рукама носиш насмејани сунон,
носом лиршиш љубавице,
прођеш кроз мене погледам;
ниси далеко, врло далеко,
жеље нам се порубе даљини.

Душином улицама
запорога киша снаха,
дан је као саксија цвећа,
сунце личи на матури тун зрелих
јасота.

Понекад пред сунцем морим:
бројим мојим улицама.

Милина круни: гудан човек.

Под брестовима затонетке казују
вагваретт мојих иразника.

Деца у великој шарку догају:
ишца.

Угао,

на коме тасиш ишковац скупље
ије ирвој корака, шапуче:

Радје Товити воли да звижди тласно
кад иде ушцама.

Ето Мирана,

нека је нека је увек ноћ,
ја већ волим дан када је сунце
лигиро

на тавир иун зрелих јигота.

Послеришна

Бира је красна јесен,
послеришна.

Гора кренула, жетва у шоку.
Гледам је: златна,
нуди ми скупе љубав у оку.

Објављено себи брда и долине.
Шта нам се тиче сутра,
данас тори.
Шаућери: Ана, вогрине.
Ана: можиш ти, не говори.

Доклео завет себи и домовини,
из крви твој рођеној дану.
Ромео и Јулија, бар нама се чини:

Ана за Радосира,
Радосир за Ану.

Мрајело кулко шрају брже;
затири, свако на своју страну.

Она са нашим синовима,
као све мајке,
ја у неизвесности,
да нађе Ану.

1964.

Александра

Она свешта пог женски јој ћером,
обрве шуме на септербар лице.

Трудљене су речи за мајне твора,
што традери ћутања
к'о време промице.

1964.

Звезда

... она је светлост од које
држе светлост и чак
како се горим.

Звезда цвора под ковчигави коси,
доле у сеници, извор сјаја сива.
Протрлаци снага свртају код себе
свешт што се брди
и свешт што сирнава.

Од бере петице мирости и даха,
ситушта се врати: дејинство наде.
Одигре, од земље, из једног маха,
облице ширине сари себе траде.

• Ни свако живо на дну се свршава.

1965.

Лидине ноћи

... та озбиљна жена и ја,
ја и тај цвртак од жене,
имамо лири ноћи књижевне?

О та Лидине ноћи прекоситне,
што њено женско крило и руке;
шћу срећа ући да шкретне
и друге светске науке.

Шћу сам завршио мушке сабље,
кеноуце и штрапке,
шћу сам утврдио и скартине моје.
Рад их месец и ја штражио пошробушке,
Лидо испред нас удара шатке;
не да да с'но декурлија,
не да да се сами варамо кроз шару.

О та Лидо, та гудна шума,
та озбиљна жена и њене идеје...

1965.

Пукотникова кћи

Говориш су по Марксу:
промене неизбежне.

Ја у гразници због њене појаве нежне.
Уверен да будућности народа зависи
хоће ли рећи: мој принос си ми ниси,
предлажем да са реци преглемо на дела.

За летци сновица кренуше наша шера.

Фебруар нуди хладне пуше,
зарубљено шашућери: порубићу те.
Овесна, баца ми у лице шаку снега;

Преразило на ти.

Не бринемо шта после свѣта.
Будућности народа градимо
ја и пукотникова кћи.

Теоретски, ми смо на прагу среће;
практично, иако кћер, наоу наде.

Игради смо прорече,
не знамо како се друџа годишња
срба граде.

И данас кажу, по Марксу:
прамене неизбежне.

Код нас дијалектика узета маха.
Растајемо се ми.

Понекад задрхтири од суровости нежне,
али будукћности народа не гради мо
више заједно ја и пуковничка кти.

1979.

Тајна вечер

... драгој београђанки из новогодишње
ноћи 1987!

Хвала за „тајну вечеру“,
хвала за добро пиће, за италијанаду;
хвала што си на моје раме пала,
док смо се шетали по Београду.

Хвала за мало славе у стану,
у коме своје снова куваш;
за важну књију,
хвала за храницу.

Ми дивно ћутиш и добро куваш.

Хвала за осмех на испраћају,
ипредаро је да се ругаш.

Крив сам,
нажалост, кривице играју,
и ако ти знаш дивно да ћутиш.

Пекмез од шрива

Васкорика се јесен поделива сентименту,
под брјовица пуца зора сива.
Синјора Вера, најушћа родну Ренту,
у воћњацима мојим
сјетмаће пекмез од шрива.

Олазнела сада брине прецвалу траву:
лишће Рендала,
мисли текуће ствари.
Синјора Вера, крије од сунца траву,
сметати се љубазно,
од шрива пекмез вари.

У нека доба срушди: европске опретве;
машини.

Синјора Вера каже: Венеција је
заборавна.

Миле љубави јој јадантно прашилар,
важнији ми пекмез од шрива
но та времена давна.

Марија је у Чикагоју
погубљена

Марија је у Италији

...Увек Марце, 1954.

Растусти косе и шрн из преша,
слушају, претини сан...

Скидаи се са тротовао ко'ца,
рашајујеи дан.

Растусти рвину, лево,
пог окрајке...

Знак у жиниу: кукољ,
уморан жахаг из бајке.

Не веруј, одрезна буди;
о сирини вегиној, пуј:
Тахага удите буди...

Мажеи ми шебе, швоје усне,
руке; нажеи ми осмех,

који крви, сулиње,
бедра пог трлоти;

Мажеи ми мести за двоје,
удатиу и ја кона,

и себе дацуту на све што је твоје.

Марија је у Италији,
Италија Марију крије.

О Италијо злато ирекорска,
не можеш без мене Марије.

Шта смо Марија и ја знали:
свињнице о људству, о сираси;

о добрима смо расправљали,
о враси.

Звире се као деца,
ваш кад су гудење пошуре гране;

кад шиха вода сан пресеца
а срице не уме да ситаче.

Шта нисмо? Све...
Поврх штога: звире о шрави,

славне бајке... На пример,
нисмо знали за хајке.

За југе, нијеро... Мишља иуужно.
Мујећи једно друго, мишљасмо:
шо је нужно.

Затим, од старних нити прери смо
одећу, не знајући да смо сакрили
љубав највећу.

Сад је Марију Мшарија
сакрила у шуме неке града.

Какве све шаре животи звија
кад се љубе створења града.

Мешари смо бораде, вицари зоре;
Марија ведно ја: мој јаворе!

Кад би нас се иутии у цик зоре
спери,
ми смо се борери.

Марија је жерера сина.
Зна се, шо шој жери сари борео
иша Марија бори.

Сад Марија у Мшарији
раја модне шарасе;
Платири, јако ми бори.

Понекад Марију нађем.
Камен сунце буди...
Марија ме посе русе, русан еирема.

Гушери па заешанери... Вилнери:
знајте шта, буди!
Марије непа па непа.

Ворка ме луда стиже: Марија оде.
О Маријо, тусто је да се врати;
ориза ту те одвајати.

Давно, ирасно понешто година,
нисмо перасри...

Бедан рат, по неки мост;
мажда смо знари...

Добијем од Марије писмо:
...шаро где су животи стари.

Пођери: сазари пушеви, брда,
шта ме се тичу.

Под Маријине сукње могу срмаде
леије своје збијери;

и крадери боју дане
док је не добијем...

Марија ми за војску, за устојениу,
покрајна мари суза и тугу љену.

Међутим, ствари су врло просите,
у мени сумња се нека свија.

Урни ми облак дође у гостије, крвопија.

И звер на врати Рима паха,
Марија ризиком ноћури скита...

Има ли вере у тих цитара?
Мезнари...

Сновита пушњава на ме'иде,
од устојена гради вишке.

Војници! Зар се војници стиже?

Убирали траве сна, воде питке,
истијале сумње...

И за Маријом кроз Рим до света.

Скраћују ми се са пуца гости вишке,
године снега;

Проретне песме здане да душу лиге;
улогорен на беделима љубави,
чекам да Риш оспије вие.

Можда ће с' вепери,
неко из светакких поштара,
имати мало више срца и морара;

Можда ће Риш од седе,
зови будућности наде, постоји
да се Марија из великој Риши украсе.

О. Ишаријо,
зиром проситија од страха...

1985.

Суперіо пов.

Стомиње казина: три Св. Марка хвари,
шапуће: Венеција у сјају шрива;
пирладу уздицаја пашти свака барка...

Не мариш Венецију,
важан је текмез од шрива.

Грациозна и ведра,
Синьора Вера, зашита светски,
шај јадни текмез од шрива добро
кува.

Није ми до текмеза.
Грице ми ужива док се Синьора Вера
оно шрива мува.

Пак ни њена Ероџа,
све друге вражије ствари,
мирије падају кад је у послу гледам.

Поносан сам што ми текмез од шрива
баш шаква гостна вари,
аме јој шврдограво никад за
право не дам.

амакейи

сырого пов. амакейи
сырого пов. амакейи сырого
пов. амакейи сырого пов. ама
кейи сырого пов. амакейи сыро
го пов. амакейи сырого пов. ама
кейи сырого пов. амакейи сырого
пов. амакейи

сырого пов. амакейи сырого пов.
амакейи сырого пов. амакейи с
ырого пов. амакейи сырого по
в. амакейи сырого пов. ама
кейи сырого пов. ама
кейи сырого пов.

Хиљаду година без покрива

Хиљаду година се нисмо снели,
дан и ноћ се због нас стиже.
Тесно ми баш толико снели
догворити оцима да нас не виде.

Ошкур нам лудска права
на заборав изван себе.
Зар и ти са толико заборавља,
као ја без тебе.

Угину нешто.
Журни гласи у срца наша сирени
тугу.
Одвек негија... Нека си.
Не умрем да нађем другу.

Угину! Лудски фек се буни;
звездана неба парцају мутње.
Као крас оштра,
сећање круни сузе:
зреле дугме.

Угину, нека поштом бора.
Оштри се звездана, води...
Види те као ајасовра
сиреног да ме ослободи.

Благослов мој
на твоју русу главу
ошало ће ти животи цри
ниш сак бржи пој сиреје од
громова од киша бржи од от
аких муди од змија јавних
жена и мувазних црквених
једи као ниш једу муди од р
еда избегавај судбе и цр
отјаке губај се зараза
урока и змија
иша

Хибаду година без покрива,
заверу и просицу повари ми смо.
И истисмо сва горка пића,
ар' још се среди нисмо.

1974.

... Октобарски снови.

Дође на моја врата,
с' вечеру кад јесен краса:
... Тахара бих дората,
шайну у бора гласа.

Ако не војујете
и траи вас неки нема,
биди бих жена,
извесна ирорейна шема.

Мамештала бих постеру,
штарала руде, ирара;
сиремала дивне фестивале хране.
По данас ради само
још по нека судара.
Не мари,
жена треба да има и своје мане.

пустих псу на
вору грешни палим
о и ни избегај казне к
азне су од људске руке од
боже не важе за живота з
оради та истроши своја је
тешка кад је туђа заводе
кради бачу дане пери руке
црпаве руке у лева поље
пивојене руке зајмио
и дугове дугове
и човеку

Самоји преданости: ружна,
прадорика.
Бесеи јој у огниа
звезда на неба кроји...
Среќа ме снађе,
корика среќа, људи моји.

Мислири,
не умери ни да одбацим.
Дошра на моја врати...
Шта ми је?
Син или јави?
Требадо би вечерне свешро
да учарим...
Не чарим,
издара ме луда глава.

Меро на меро кидише ћуише.
Просирана либада ноћи
у вич се убраја.
Наз наиа тасни
мисебве бреду поруише...

Узубиће јаци
Мишима добрани хорду
неких букага...
Шта би та жена моја
да измени?

тежи од ка
мена за враћом
враћ је повио сраб за
такве ширеће срећну ми
ти пијани измакни се ти
јатне су као карике на вул
ајне торке су ил зајрајај
покућни сриде на торкиса
а вина не једи брда мржа
кад те на пазар иду
међ митици овјетом
сиромашни

Она јесте из песме
и од песме је јала.
Метнути, жене и песме
никоу на великој цени.

...Простите је да појете сакном
до зоре, каже...
Датку вам све што има.
Водићемо, пићемо, груте разговоре,
ај' вас у кућу не бирајте.

Вечерња моришва гасне,
звезде се јесење роје.
Неповољна ми тошћа са прага оде,
доброно је...
Затвор и моје лудо срце оде,
барда и руке празне је играке.

Доша ми луде главе и слободе.

У празној кући портари пуне
хладне прашине и неповрата,
сан не хвата...

Ево доша, срце на длану,
оказује и боју, ако треба...
Окуј ме лажима, са зериори славни,
јунаци прави већ су давни.

сидећи посто
не бива удари кад на
те замишљу кад не мораш
пуним рет да обави ту црну
бу правду отићи у мир и са
познатој животи је повекотра
адна због потиснутих ли је тује
иће туђу жену обљуби па ост
ави играли ли да је волеши
са соби ослучуј туђа ж
ена туђем човеку
тун икаје

Обичан човек, љубавник,
простирка швоја;
само се врати на врата моја.
Смируј се, макар ме лажара,
сврати...
Зоране можеш увек јакати.

С'векри исте јесен краса,
од моје тошће играча нема,
нема ни трага...

Варда сар, у сару, у сару,
у сну је сreo;
од дусетих мисли лрпав и бо...

1977.

поу шир ту
нере је нено мство
зрере воће падају са
ме ако их муди забраве
са вртовица и биквица
издаје са распусницама
дано док их не одрже крв
пуштај само кад је невоља
завижи цркур та бежи
иначе одиш таће по
а ноте не падај
нигице

Знајући цунју

... И ништа више.

Ти, велика потуца мојих ногу,
и бити мојих корака у срију цуна,
савири те.

Не могу да схватим да ме не примаш
за свог свог Адама,
красног пшера,
твој савири, близина светла;
Светица, усрани војник,
кадрма стара...

Твој савири, сумрак,
тесник тровара;
нишавира,
покешио од тишине,
тризавоу, твоје летице тровине.

Будара твоја поносима,
за савири прићак ружни,
кукољ жита...

И вук што на градне ове кидише.
Та савири Та и ништа више...

Гак ни на реке
душке у перју пелито
душманни ситавају крашће
и шују мзи жикотраком и
блати мрежи не огађавај
нема те брке коју здрави
чикарац неће да прегине
иди у војску и дини што и
остара војска пуцај где
там је речено и познати
а шта не које биде -
вредна

Песна издајница

... стојаре ме песме неизбежне.

Јавише, Ероџа и Жана партнери.
Јавише, браге, разуми куда;
торкони шутони мери љубав
ишћо наје лудо искривну из вида.

Песна издајница, песник недосредан.
Псовка, као мери на зараслу рану.

Знаје да нисам усјорена вредан.

1986.

... тијачни дан.

обљуби сваку
која ти ошине топле
дои ширај се са децом
деца не памте нежности
али не забрављају понике
на буди угањив према граду
у коме живиш према граду
у коме си рођен буди још у
гитици сваку сивају
а своје место брздох
у руке брига се
у бисити

Noćas

Noćas,

шера ће нам као сунца заћи,
прејашаћу ноћ на сабви мајне
твоје.

Noćas,

родиле се душеви краћи;
за тебе, до празне куће моје.

Noćas,

заћи с' мојим широм у шару.
Невиј је за тихе шетње рођен
дубоко.

Звезде те никад неће борити сариу.

Noćas dođi,

разговараћемо водоравно.

1967.

води бистрој
води бистар поглед
трија век не може де
з немијатиром ти своје
немијатире на нисану
ржи оставља ти узне
ије и седло коња заради ти
јаше коња води на исток
шамо сунце излази му
шка одра мито три
стају само му
шкарцима.

Zoblenz, varjda

Hallow, miss Tarina!

Kako si, šta radiš, radiš li dečcu,
i piću? Partiš li onaј велики voz
што нас је носио кроз Аустрију...

Тина је шездесетшестта,
деценија за петнајест година мрта...
питао сам: excuse me, има ли места.
Наслутило сам: љубав се рађа...

Здра си: здравствуйте,
на истори руском,
и пристаја дан нас јаво однесе...

Понај, ти си из New York;
не, из Славоније наше по мајци, баки;
по оцу: московска дама, рускиња једна...

Смизари смо се као луди, певари,
играли сирџаки;
гледао сам ти у главу,
ти мени у недра.

Море смо пракари, цовари бога;
себи, животу свашта смо рекли.

Повољо сари и ја ма да сари знао:
нема ништа од тога што смо
сругајно сјекли...

Мило си устара, зракура протрча,
и поручи ми дара:
I must go, рекла си... сурази!

Не! Остани, моја мара!

Köblenz, вара...
Немачка варош сива,
јесен ња киша на сузе лиги наше.

Варна?! Маждра... уздржена жива,
Гарина ми још увек
са тог перона моше.

1981.

мисли куде и
расоницу нуди друге
и ма сари кад се хвалиш
кад журми божи и шрава са
мо пред летици цвјетом зас
тали и шати ето вјидиш
замандали врати за соби
дресу неознашци сати нег
од непујатица сакри браву
жени удари кад изврд
ава тамилуј кад
се расикужи

Строго пов.

Тишири ти сишну књигу, гостобо драга,
тишири насротен на раме дана...
Ето, и ја некакав живои грозо,
пун дивоше, сруштви и мана.

Поврливо, да нико не види,
ушисујем у књигу:
хвара за сваку сузу,
за реч,
бригу,
док си ме бгуфара...

И да нам не буде жао што смо се
борили тако,
поврливо, да нико не сазна,
тишири: борили сме још увек, бако...

Груто би било да кажери,
саз каз ме нема,
да без шотрине швоје...

Ето, гостобо драга, већ лажери...
Шотрине, вере, љубави,
шотрине дивних страсиш постоје,
шребда их украсиш.

кад тишине
сребро речи нека те
држи ни мудро ни хлад
но ни преиспано ни посто
тишине обогато тишине тако да
се мисли имају рачица вија
ти по беојне свету обрмана
је знања и моћи више од
осталих тишине тајно
и тако да речи моту
визводе да ојси
ани не

И да не бринеш ништо,
док празни негујеш трешњу,
повириш се сирото, пишери:
као што видиш, живири, мудири...
гувари ти пухун и праукуке.

Мисли баш повет по твојем укусу,
не кријем истину;
али, здрав сам...

А то је дело твоје.

... Перица, удовица Алексе
Сербова, упокојена дн-е 21. феб.
месе гласногђе 1986.; на
Светицијском гробљу.
... њен једини унук.
Бадерш.

не насрћи на
мисао мисао мора
да бива сама стиснута
та размишља је сахрањуј до
стајаноштво траги кад те
снаје пуцај добро дицу и уста
ђау пуцају кад ти се отворе
пуцају са морем убиј мило
са рекама примерно пла
нине не дирај камен
и тради бајру
одржавај